

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część II. — Wydana i rozesłana dnia 16 stycznia 1877.

2.

Rozporządzenie ministerstwa obrony krajowej, ministerstwa rolnictwa i ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17 grudnia 1876,

o obowiązku właścicieli koni (żwierząt jucznych) donoszenia o przybytkach i ubytkach w stajni, zdarzających się w czasie od początku liczenia koni aż do zamknięcia ich klasyfikacji.

Właściciele koni lub żwierząt jucznych obowiązani są uwiadamiać niezwłocznie zwierzchność gminną swego zwykłego miejsca pobytu o przybytkach i ubytkach w stajni, zdarzających się w czasie od początku corocznego liczenia koni aż do zamknięcia ich klasyfikacji, odbywającej się w tym samym roku, w szczególności zaś o kupnach i sprzedażach, ażeby zwierzchność gminna mogła sprostować wykaz i postarać się iżby nowy właściciel przyprowadził nabytego konia (żwierzę juczne) przed komisją klasyfikacyjną.

Lasser r. w.

Horst w. r.

Mannsfeld r. w.

3.

Ustawa z dnia 25 grudnia 1876,

zmieniająca paragrafy 6 i 119 ustawy notarialnej.

Artykuł I.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanowiłem i stanowię co następuje:

Paragrafy 6 i 119 ustawy notarialnej z dnia 25 lipca 1871 (Dz. u. p. Nr. 75) zmieniają się i mają opiewać:

§. 6.

Kandydat chcący otrzymać posadę notaryusza udowodnić powinien:

- że posiada prawo swojszczyzny w jednej z gmin tutejszych królestw i krajów, że ma lat dwadzieścia cztery, że prowadzi się nieskazitelnie i posiada prawo wolnego zarządzania swoim majątkiem;

- b) że skończył nauki prawne i polityczne i zdał przypisane egzamina teoretyczne lub uzyskał stopień doktora praw;
- c) że zdał dobrze egzamin notarialny, adwokacki lub sędziowski i
- d) że poświęcał się służbie sądowej praktycznej przez lat cztery, z których najmniej dwa lata spędzone być muszą na praktyce u notaryusza, reszta zaś tego czasu obrócona być może na praktykę w sądzie, u adwokata lub w prokuratury skarbowej;
- e) że umie języki krajowe potrzebne do tego miejsca w którym chce być zamianowany.

O ile skazanie wyrokiem sądu karnego pociąga za sobą niezdatność do uzyskania posady notarialnej, o tem stanowią ustawy karne powszechnie.

Od warunku pod lit. d) przytoczonego, odbycia dwuletniej praktyki u notaryusza, uwolnić może minister sprawiedliwości, jeżeli wszystkie inne warunki ustawowe są dopełnione a o posadę obsadzić się mającą nie ubiega się inny kandydat, czyniący zadość wszystkim warunkom ustawowym i zdatny na tę posadę.

§. 119.

Jeżeli z powodu urlopu, choroby, nieobecności, zawieszenia, oddalenia od urzędu, śmierci lub wystąpienia notaryusza albo z innych przyczyn, potrzebne jest zastępstwo, natenczas sąd pierwszej instancyi, w siedzibie izby notarialnej istniejący, ustanowi na wniosek tejże izby zastępcę.

W razie urlopu lub choroby sam notaryusz, mający być zastępowany, zaproponować powinien odpowiedniego zastępcę, w innych przypadkach czyni to izba notarialna.

Zastępcę ustanowić należy notaryusza z okręgu tej samej izby, do której należy posada opróżniona albo kandydata, posiadającego wszystkie przymioty potrzebne do uzyskania posady notarialnej. Jeżeli w taki sposób zastępca ustanowionym być nie może, natenczas na wniosek izby notarialnej i za zezwoleniem ministra sprawiedliwości zamianować można takiego zastępcę, który nie uczynił zadość warunkowi pod lit. d) przytoczonemu, odbycia dwuletniej praktyki u notaryusza, ale zresztą posiada przymioty potrzebne do uzyskania posady notarialnej.

A r t y k u ł II.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia.

Wykonanie takowej porucza się ministrowi sprawiedliwości.

Gödöllö, dnia 25 grudnia 1876.

Franciszek Józef r. w.

Auersperg r. w.

Glaser r. w.

4.

Rozporządzenie ministerstw skarbu i handlu z dnia 5 stycznia 1877,

tyczące się wykonania traktatu handlowego między monarchią austriacko-węgierską a Wielką Brytanią z dnia 5 grudnia 1876.

W wykonaniu traktatu handlowego między monarchią austriacko-węgierską a Wielką Brytanią z dnia 5 grudnia 1876 (Dz. u. p. Nr. 144), i odnośnie do obwieszczenia ministerstw skarbu i handlu z dnia 24 listopada 1876 (Dz. u. p. Nr. 138), poleca się, aby począwszy od dnia 1 stycznia 1877 aż do dalszego rozporządzenia, towary pochodzące z Wielkiej Brytanii przepuszczane były stosownie do zawarowanego postępowania cłowego, jak towary narodu, któremu się najbardziej sprzyja, za opłatą cel przepisanych w istniejących taryfach traktatowych.

Stosownie do artykułu IV przerzeczonego traktatu handlowego nie będą stosowane do takowych te korzyści, które dozwolone zostały jedynie dla ułatwienia obrotu pogranicznego krajów sąsiednich, jakoteż owe zniżenia cła i uwolnienia od celu, które służą tylko pewnym granicom lub mieszkańcom pewnych określów.

Do uzasadnienia prawa do zwolnienia cłowego, potrzeba aby pochodzenie towaru z Wielkiej Brytanii deklarowane było w obudwu egzemplarach deklaracji towarowej.

Chlumecky r. w.

Pretis r. w.

